

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM
CHẾT MỘT MỐI TÌNH

Nghe tiếng nói và thấy thanh kiếm ló ra. Bạch Phi Phi hốt hoảng ngã nép vào lòng Trầm Lăng...

Trầm Lăng quay mình lui lại quát lớn:

-Ai?

Mũi kiếm vệt mạnh, một gã thiếu niên anh tuấn phóng ra, nơi miến hộ tâm kính ba chữ "Tam Thập Ngũ" đập mạnh vào mắt mọi người.

Rõ ràng là viên thuộc hạ của Khoái Lạc Vương: "Cấp Phong Kỵ Sĩ" thứ ba mươi lăm !

Trầm Lăng vẫn mỉm cười:

-Có thể đến nơi đây mà tại hạ không hay biết, chúng tỏ rằng võ công của huynh dài hơn hẳn bạn đồng đội rất xa, thật là một điều đáng xưng tụng vậy!

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cười nhạt:

-Đã tự lâm vào trận "mê hồn" thì cho dù trời sập các hạ cũng đâu có nghe tiếng !

Trầm Lăng gật gù:

-Có thể là như thế !

Cấp Phong Kỵ Sĩ trừng mắt:

-Vương gia đãi người trọng hậu, đãi người vào bậc tri kỷ, đáng lý người phải lấy nghĩa đáp tình, thế mà người lại đi dẫn dụ ái thiếp của Vương gia, người có biết tội ấy như thế nào không?

Trầm Lăng mỉm cười hỏi lại:

-Chẳng hay tội ấy ra sao?

Cấp Phong Kỵ Sĩ giận dữ:

-Hãy mau theo ta về chịu tội với Vương gia, may ra Vương gia có thể thương tình mà ban cho một cái chết mau lẹ để bớt phần đau đớn !

Trầm Lăng cười:

-Điều đó tại hạ hết sức cảm kích huynh dài, nhưng...

Trầm Lăng chớp mắt rồi lại cười:

-Huynh đài xem Trầm Lăng có phải là kẻ dễ để cho người xử trí chăng?

Cấp Phong Ky ỡi tròng mắt:

-Người muốn gì?

Trầm Lăng nói:

-Rất tiếc nếu huynh đài là một người thông minh thì khi nầy nên lên đi mới phải, nhưng bây giờ dù cho huynh đài có muốn đi cũng trễ rồi !

Cấp Phong Ky ỡi cười nhạt:

-Người cho rằng ta đến chỉ một mình à?

Trầm Lăng chưa kịp hỏi thì hắn đã nói tiếp:

-Bốn bên đây đều bố trí phục binh, trừ phi người có thể giết sạch chúng ta, chứ nếu chỉ giết được một mình ta thì không làm sao thoát chết !

Trầm Lăng nhướng mắt:

-A...

Trầm Lăng vẫn hầy còn cười, nhưng Bạch Phi Phi đã không còn chút máu...

Và nàng vụt lướt tới an ngang trước mặt Trầm Lăng, nghiêng rằng nói với Cấp Phong Ky ỡi:

-Không ăn thua gì đến người này, hắn đến là do ta gọi đấy...

Cấp Phong Ky ỡi cười nhạt:

-Cô nương quả là tình thâm nghĩa trọng, chỉ tiếc ta là...

Bạch Phi Phi run giọng:

-Người muốn giết thì cứ giết ta đi !

Đôi mắt của gã Cấp Phong Ky ỡi vụt bắn ra những tia nhìn đầy dẫy tà tâm, hắn cười hềnh hếch:

Người đẹp như cô nương, tại hạ lại có thể xuống tay.

Bạch Phi Phi run bắn thân mình, nàng gương hỏi:

-Bây giờ người muốn gì?

Gã Cấp Phong Ky ỡi háy háy mắt và nở nụ cười đậm đắng:

-Cô nương cứ nghĩ xem?

Bạch Phi Phi do dự một lúc rồi nghiêng rằng:

-Được rồi, người cứ để hần đi thông thả, rồi...rồi người muốn gì...ta cũng bằng lòng.

Cấp Phong Kỵ ỡ cười:

-Thật đấy chứ?

Nước mắt Bạch Phi Phi bắt đầu rơi xuống và nàng lại cắn răng:

-Thật !

Cấp Phong Kỵ ỡ quay qua Trầm Lăng:

-Thế còn ý của Trầm công tử thì sao?

Trầm Lăng mỉm cười:

-Nếu thế thì hay biết mấy, hai vị cứ tự nhiên.

Câu trả lời của Trầm Lăng làm cho gã Cấp Phong Kỵ ỡ và Bạch Phi Phi sửng sốt...

Bạch Phi Phi run giọng:

-Công tử...

Trầm Lăng cười:

-Cô nương đã quyết hy sinh để cứu tôi, nếu tôi có ý gì chống lại thì hóa ra phụ lòng tốt của cô nương đi sao? Vị huynh đây thấy có phải thế không?

Gã Cấp Phong Kỵ ỡ lại dậm ra áp ứng:

-A... a...tôi...

Trầm Lăng cười:

-Thôi nhì vị đi đi...Chọn chỗ kín đáo kẻo bị người ta thấy nhé !

Bạch Phi Phi tức tối:

-Người...không phải là người !

Trầm Lăng nhướng mắt:

-Đây là do cô nương tình nguyện thế tại sao mắng tôi?

Bạch Phi Phi ghen ngang:

-Tôi...tôi...

Trầm Lăng cười:

-Giả như đây là chuyện trong...tiểu thuyết, hoặc là một vở kịch, thì có lẽ phải sắp xếp câu chuyện như thế này: cô nương thì một mực hy sinh để cứu tôi, thì tôi

nặng nặng cản lại, để tôi sẽ liều chết để bảo toàn cho cô, vân vân và vân vân...Như thế chuyện mới đủ tình tiết, mới hấp dẫn người đọc và người xem, chuyện nói không nhạt nhẽo...Có phải không nào?

Trầm Lãng ngó gã Cấp Phong Kỵ Sĩ bằng nụ cười ranh mãnh và nói tiếp:

-Nhưng vì đây là chuyện thật chứ không phải tiểu thuyết hay kịch...mà nếu là có ai cố ý...dàn cảnh đi nữa, thì ở đây không có khán giả, chẳng lẽ mình diễn mình xem? Thế cho nên, những tình tiết...éo le, bi thảm, mê ly, rùng rợn ấy cũng...không cần phải có !

Bạch Phi Phi ngo ngác, không hiểu Trầm Lãng muốn nói gì...

Cấp Phong Kỵ Sĩ cũng hơi sửng sốt, nhưng rồi gã lại bật cười ha hả:

-Hay, Trầm Lãng đúng là một tay cừ !

Trầm Lãng cũng cười:

-Đâu dám, đâu dám !

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ bước tới cười:

-Trầm huynh làm sao nhận ra tôi thế?

Trầm Lãng mỉm cười:

-Cấp Phong Kỵ Sĩ nếu có trình độ kinh công như huynh đài, thì có lẽ Khoái Lạc Vương sẽ chống cằm ngủ tới ngày cũng không sợ...Mà dù Cấp Phong Kỵ Sĩ có được kinh công như thế, thì cũng không có đôi mắt hữu thần...

Trầm Lãng nhìn thẳng vào mặt gã "Cấp Phong Kỵ Sĩ" và cười lớn:

-Khinh công tuyệt đỉnh như thế, đôi mắt long lanh có một không hai như thế, trừ công tử Vương Lâm Hoa của chúng ta ra, trên đời này nhất định không tìm cho ra được một người !

Bạch Phi Phi càng sửng sốt, hết nhìn Trầm Lãng lại nhìn gã "Cấp Phong Kỵ Sĩ" mặt nàng ngo ngo ngác ngác lở khóc lở cười...

"Cấp Phong Kỵ Sĩ" Vương Lâm Hoa vòng tay cười:

-Nãy giờ đùa nhau cho vui, xin Bạch cô nương thứ lỗi cho.

Bạch Phi Phi vẫn chưa hết ngo ngác:

-Người...người là...là Vương công tử?

Vương Lâm Hoa cười:

-Dắt tiếc là cái mặt giả này tại hạ làm rất công phu, nếu không thì sẽ lộ nó ra để cho cô nương thấy rõ.

Bạch Phi Phi lại ứa nước mắt ngó Trầm Lăng:

-Công tử...sao công tử nỡ đùa ác với thiếp như vậy?

Giả như Chu Thất Thất, thì có lẽ sẽ vừa khóc vừa la vừa thui Trầm Lăng, nhưng Bạch Phi Phi buồn trác móc:

-Nhưng thật ra thì cũng không thể trách công tử...mà kẻ đáng trách lại chính là tôi, đáng lý...đáng lý tôi không nên...

Thật là khổ, nếu nàng có thái độ như Chu Thất Thất thì có lẽ Trầm Lăng còn dễ chịu hơn, đằng này nàng lại tự trách mình như thế, làm cho Trầm Lăng vô cùng khổ sở, bùi ngùi:

-Tôi cứ tưởng cô đã nhận ra Vương công tử...

Bạch Phi Phi cười như khóc:

-Tôi làm sao nhận được ! cái tên Cấp Phong Kỳ dĩ tam thập ngũ tôi từng biết, nhưng chính vì biết nên càng không nhận được...Vương công tử trá hình thật không sai một mảy...

Vương lân Hoa cười:

-Cám ơn lời khen tặng của cô nương, nhưng sự thật thì vẫn bị Trầm huynh khám phá...

Rồi như chợt nhớ ra, Vương lân Hoa vỗ trán kêu lên:

-Chết rồi, thật đáng chết...

Là một kẻ đa mưu đa trí, thế mà Vương lân Hoa có cử chỉ hóp tống y như một tên dân đen, làm cho Bạch Phi Phi hết sức ngạc nhiên:

-Chuyện gì thế?

Vương lân Hoa cười gượng:

-Tại hạ không gọi hai tiếng "Trầm huynh" như thế:

Bạch Phi Phi trở mặt:

-Sao lại không được gọi là Trầm huynh? Chứ gọi là gì?

Tuy hỏi Vương lân Hoa, nhưng mắt Bạch Phi Phi lại liếc về Trầm Lăng, y như là từ câu nói của Vương lân Hoa, nàng có linh cảm một chuyện tày trời...

Sắc mặt nàng cũng theo đó mà biến lần...

Trầm Lăng vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười bây giờ, Bạch Phi Phi chợt thấy như gắp gương...

Làm như không thấy điều đó, Vương lân Hoa cứ cười như không:

-Cần nên nói để Bạch cô nương rõ, bây giờ thì tôi phải gọi Trầm công tử đây là "Thúc phụ" !

Bạch Phi Phi bụm miệng kêu hoảng hốt:

-Thúc phụ...

Vương lân Hoa vẫn tự nhiên:

-Phải, thúc phụ...bởi vì Trầm công tử đính hôn với mẹ tôi !

Y như một tàu chuối héo bị gió quạt, Bạch Phi Phi thụt lui xiêu xiêu muốn ngã, nàng nhìn Trầm Lăng bằng tia mắt kinh hoàng đau khổ và giọng nàng run lập cập:

-Thật như thế sao?...Có thể như thế sao?...

Điều đó làm cho cô nương kinh dị lắm ư?...

Bạch Phi Phi run rẩy, nước mắt đoang tròn...

Nàng đứng sững như trôn một chốc....nàng cứ để mặc cho tay chân run rẩy, để mắt cho nước mắt trào ra...y như là suốt đời nàng không còn cử động gì nữa...

Và cuối cùng, nàng vụt khóc ồ lên:

-Tại sao công tử không nói cho tôi biết...Tại làm sao công tử lại cố lừa tôi...Trời ơi !...

Nàng gập mặt xuống tuông càn vào đám mây không kể gai góc, không quay đầu lại...nàng xiềng niềng bằng mình như chạy trốn....

Trầm Lăng đứng lặng nhìn theo không cản trở mà cũng không lên tiếng...

Đắc mặt Trầm Lăng đã lấy lại sự lạnh lùng cố hữu, không một mảy may thay đổi....

Vương lân Hoa cũng đứng yên nhìn Trầm Lăng, không tỏ ra một cử chỉ nào mà cũng không lên tiếng nhưng vẻ mặt hần, tia mắt hần lại hé một nụ cười tàn khốc.

Trầm Lăng chậm chạp quay lại nhìn thẳng vào mặt Vương lân Hoa.

Bằng cái cười tàn khốc đó, Vương lân Hoa vẫn nhìn thẳng lại.

Vành môi Trầm Lăng vẫn điểm một nụ cười dễ dãi như không...

Tuy đã sửa đổi vẻ mặt bằng thuật dị dung, nhưng khóa miệng Vương lân Hoa, cũng như Trầm Lăng, nghĩa là vẫn giữ nụ cười cố hữu nụ cười tàn nhẫn !

Thật ra ngoài cả nhân gian, hai con người với hai nụ cười khủng khiếp...Khủng khiếp vì đối diện với ám ảnh chấp chờn chàng của rừng núi âm u, họ là kẻ bằng xương bằng thịt, nhưng bên trong hai nụ cười đó, không ai biết họ đang chứa những ý nghĩ gì...

Mặc dù tính chất khác nahu, nhưng sự bí mật của nó, hia nụ cười đều trở nên rờn rợn, lạnh mình !

Họ là bạn? Hay thù?

Họ đều nhắm chung một cừu nhân, nhưng họ đang giúp nhau hay đang ám hại lẫn nhau?

Cho dù thế nào, khung cảnh này, giờ phút này, họ đều đứng sát ranh của nguy hiểm, một trong hai người nhất là Trầm Lăng nếu không tự khống chế được, vấn đề chết sống, mất còn sẽ diễn ra trong chớp mắt.

Mà sự mất còn đó, không chỉ vào sinh mạng của hai người nó có đủ tính chất dẫn lây cho đại cuộc, sự sống chết đó, sẽ đưa đến nhiều hậu quả khủng khiếp cho hầu hết võ lâm, một cuộc đại diện xáo trộn không ai lường được !

Nhưng thật là may. Không ai dẫm lên lần ranh sinh tử đó.

Không khí khủng khiếp cứ qua lần, qua lần...Hai nụ cười vẫn đậu chắc trên môi...

Trầm Lăng lên tiếng trước:

-Tại sao huynh đài phải làm thế? Tại sao phải nói như thế?

Vương lân Hoa cười:

-Đoán thử xem?

Trầm Lăng nói:

-Đoán trúng hay không chưa biết, tại hạ chỉ muốn nghe huynh đài nói thôi.

Vương lân Hoa cười:

-Đây là ý kiến của mẹ tôi.

Trầm Lăng nhướng mắt:

-Sao?

Vẫn nói với nụ cười bí mật gian ngoa, Vương lân Hoa nói:

-Nếu không phải là ý kiến thì mẹ tôi đâu có làm như thế...

Trầm Lăng chặn ngang:

-Ngay bây giờ huynh đài đang đứng trên cương vị nào nói chuyện với tại hạ đây?

Vương Lâm Hoa nói:

-Đứng trong khoảng giữa đệ huynh, khoảng giữa bạn thù.

Trầm Lăng gặng lại:

-Bây giờ huynh đài và tại hạ trở lại tình bạn?

Vương Lâm Hoa nói:

-Trước mặt người khác, Trầm huynh là bậc "trưởng thượng" của đệ...là bậc "Thúc phụ" của đệ, nhưng nếu riêng hai chúng ta, thì mình là huynh đệ, là bằng hữu...mà đôi khi cũng có thể là...đối địch.

Nhìn ngay Vương Lâm Hoa một lúc, Trầm Lăng bật cười:

-Không dè huynh đài có lúc nói thật thẳng thắn !

Vương Lâm Hoa cười:

-Có muốn đối cũng không đối được Trầm huynh mà !

Hai người cùng vỗ tay cười lớn, y như là người bạn...tâm đầu ý hợp !

Trầm Lăng vụt nói:

-Nhưng huynh đài hãy còn quên một việc, có thể việc ấy vô cùng quan trọng đối với công việc trước mắt của ta.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

-Nếu là việc trọng yếu thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ không quên.

Trầm Lăng nói:

-Chẳng lẽ huynh đài quên rằng một khi mà người con gái lại kích động khủng hoảng tinh thần, thì bất cứ việc gì họ cũng có thể làm được cả !

Vương Lâm Hoa nói:

-Lý lẽ đó có thể là câu kinh nhật tụng của mọi người đàn ông trên thế gian này, tôi làm sao lại quên được !

Trầm Lăng nói:

-Thế huynh đài không sợ vì quá giao động tâm tư, Bạch Phi Phi sẽ nói hết bí mật của mình cho Khoái Lạc Vương sao?

Vương Lâm Hoa cười:

-Nàng sẽ không bao giờ làm như thế.

Trầm Lăng hỏi:

-Huynh đài biết như thế?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

-Tự nhiên là phải biết.

Trầm Lăng gặng lại:

-Nhưng huynh đài có nắm chắc không?

Vương Lâm Hoa cười:

-Không nắm chắc thì đại gì lại làm như thế !

Trầm Lăng chớp mắt như muốn hỏi gì thêm, nhưng thoáng qua lại đột sang chuyện khác:

-Dầu gì huynh đài đến đây cũng là một việc mà tại hạ thật là bất ngờ.

Vương Lâm Hoa cười:

-Kế hoạch của mẹ tôi thật khó có ai biết nổi mà !

Trầm Lăng hỏi:

-Huynh đài không sợ bị Khoái Lạc Vương nhận diện sao?

Vương Lâm Hoa nói:

-Dùng gần gũi với hắn thì làm sao lộ được.

Và hắn lại cười:

-Tôi biết Trầm huynh có nhiều điểm thắc mắc, nhưng tôi cũng không giải thích tất cả được...Tuy nhiên, tôi sẽ đưa Trầm huynh đi gặp một người, sao đó, Trầm huynh có thể hiểu rõ !

Trầm Lăng nhúc nhích:

-À...nhưng ai thế?

Tia mắt Vương Lâm Hoa lại sáng lên kỳ lạ:

-Gặp rồi sẽ biết !

Trầm Lăng hỏi dồn:

-Chừng nào?

Vương Lâm Hoa nói:

-Ngay bây giờ đây.

Trầm Lăng muốn hỏi thêm, nhưng biết là vô ích nên làm thinh !...

Ngay lúc ấy từ góc rừng xa xa có tiếng người cười lớn:

-Trầm công tử quả thật là con người nhiều nhã hứng, cho nên mới có thể tìm một nơi tránh nắng như chỗ này !

Trầm Lăng khẽ câu mày dòm lại thấy gã thiếu niên mặc áo phạch ngực, tay cầm roi ngựa quất tron tron trên đầu cỏ xậm xậm đi lại...

Thật là một chuyện bất ngờ nữa, Trầm Lăng không bao giờ tưởng tượng nổi gã thiếu niên ấy lại chính là "Tiểu Bá Vương" !

Trầm Lăng hỏi Vương Lâm Hoa:

-Huynh đài nói người này đây à?

Wương Lâm Hoa lắc đầu:

-Sao lại là hắn được !

Tiểu Bá Vương chun ra khỏi đám mây chần chịt và cười ha hả:

-Chỗ này mát mẻ lại kín đáo hết sức, không dè Trầm huynh lại tìm một nơi thật là lý tưởng !

Trầm Lăng mỉm cười:

-Thật đấy, lạ hết sức chứ phải chơi sao !

Tiểu Bá Vương chớp mắt:

-Lạ à? Sao lại là lạ?

Trầm Lăng nói:

-Chưa thấy mà huynh đài đã biết ngay là tại hạ có ở đây từ trong chỗ khuất xa xa mà đã gọi đúng tên rồi, thế không phải là chuyện lạ sao?

Tiểu Bá Vương chột lúng túng:

-À... à...hả hả.....hỉ hỉ....hay quá, Trầm huynh há chẳng nghe nói: "Thân chẳng đẹp như sắc chim phượng" nhưng "Trí vẫn may có một chút thông minh" sao?

Và hắn lại vỗ tay cười lớn:

-Nơi này mà có bóng người, mà người đó không phải là Trầm huynh thì còn ai vào đây nữa chứ !

-Trầm Lăng cũng cười lớn:

-Hay, quả là hay...huynh đài quả là kẻ có biệt tài...Vừa nói, Trầm Lăng vừa đưa tay vỗ lấy vai Tiểu Bá Vương một cú chỉ thật là thờ ơ như không chú ý, Vương Lâm Hoa đưa tay vuốt tóc mà cúi chỏ lại vừa vặn đỡ lấy tay Trầm Lăng...

Trầm Lăng chớp mắt và Vương Lâm Hoa khẽ lắc đầu !

Những cú chỉ thật nhanh, thật lẹ và cũng thật là tế nhị.

Trong giữa một chân bị đặt ra bìa vực thẳm của tử vong, thế mà gã Tiểu Bá Vương vẫn ngơ ngơ không biết, hấn cứ nhìn Trầm Lăng và toe toét cười dần dần....

Nếu bảo là hấn ngu thì cũng không phải, bảo hấn xảo trá như Vương Lâm Hoa thì cũng không phải, mà nếu bảo hấn là kẻ mang bên trong một ý nghĩ siêu việt thì lại càng trật tuốt...Con người của hấn thật đáng liệt vào sổ...hồ nghi.

Trầm Lăng chợt cảm thấy, ít nhất là ngay trong lúc này trong khu Khoái Lạc Lâm, mỗi một con người vẻ mặt ngoài trông đơn giản, nhưng bên trong của họ đều có một bức màn bí mật lạ lùng.

Tiểu Bá Vương quất quất ngọn roi dòm quanh bốn phía y như là...thường cảnh, rồi chợt ngó thẳng vào mặt Trầm Lăng mà hỏi:

-Trầm huynh có biết tôi tìm Trầm huynh có chuyện chi không?

Trầm Lăng chỉ cười không đáp.

Tiểu Bá Vương nói:

-Tiểu đệ tìm Trầm huynh là chỉ muốn cho Trầm huynh gặp mặt một người

Trầm Lăng nheo mắt:

-Ai vậy?

Tiểu Bá Vương nói:

-Hôm nọ tiểu đệ có mang theo một người con gái thật là quê mùa ấu trĩ, chắc có lẽ Trầm huynh đã phải che mặt mà cười, cho nên đã gọi là đèn lại, lần này tiểu đệ đưa đến một vị cô nương khác để Trầm huynh bình phẩm thử xem !

Trầm Lăng cười:

-Tại hạ dốt về đàn bà con gái lắm, nếu khá thì đâu có đến đối phải trợ trợ cho tới ngày nay...

Tiểu Bá Vương cười lớn:

-Trầm huynh đã quá tự khiêm rồi...Phải nói là tại vì biết quá nhiều phụ nữ, cho nên đến ngày nay Trầm huynh vẫn còn....ở không mới đúng chứ ! Có phải thế không nào?

Vương Lâm Hoa vỗ tay cười ha hả:

-Hay lắm thật là chí lý !

Tiểu Bá Vương nói:

-Cái vị cô nương mà tại hạ nói hiện tại ở kế bên đây, tại hạ chỉ cần lên tiếng là mặt ngọc sẽ hiện ngay lập tức, là người nhiều nhã hứng, có lẽ Trầm huynh sẽ không thối từ diện kiến?

Trầm Lăng khẽ nhướng mày:

-Đã thế thì tại hạ có lẽ phải vâng lời vậy.

Tiểu Bá Vương vung roi:

-Trầm huynh đợi một chút nhé, đệ sẽ trở lại ngay.

Nói xong hắn lại đứng y như đang ngồi trên lưng ngựa, hai chân thì nhảy cà tưng cà tưng đi tuốt.

Nhìn múp theo hắn Trầm Lăng mỉm cười:

-Đến nay tại hạ mới biết rằng nước không thể lường mà biết, người không thể xem tướng mạo mà đoán vậy !

Vương Lâm Hoa hỏi:

-Vì đâu mà Trầm huynh nói một câu cảm khái như thế?

Trầm Lăng nói:

-Cái Tiểu Bá Vương này mới xem qua thì y như một...vị thanh niên, nhưng thực ra một người khá cao kiến, thành thử ra tất cả việc làm và đáng điều từ trước đến nay chỉ cốt làm cho người khác xem thường dễ dàng mắc bẫy thế thôi ! Và cái điều làm cho tôi bất ngờ hơn cả vị Tiểu Bá Vương này là thuộc hạ của huynh đài.

Vương Lâm Hoa cười:

-Căn cứ vào đâu mà Trầm huynh biết thế?

Trầm Lăng mỉm cười:

-Nếu huynh đài không nói thì làm sao hắn biết tại hạ ở đây? Và nếu hắn không phải là thuộc hạ của huynh đài, thì huynh đài đâu có cần tại hạ khi này? Chỉ có điều huynh đài không lưu ý là tại hạ đâu có hại hắn, tại hạ chỉ muốn xét nhận xem hắn có đúng là thuộc hạ của huynh đài không thôi ấy mà!

Vương Lâm Hoa vỗ tay cười:

-Tài, tài lắm !...

Ngay lúc ấy, từ trong lùm mây đầy dặt, Tiểu Bá Vương vệt vệt chun ra, hần cười và nói lớn :

-Đến rồi, đến rồi đây !

Theo hần là hai phụ nữ khiêng một chiếc kiệu nhỏ, rèm phều bốn bên.

Họ vừa đặt chiếc kiệu là lập tức quay lưng đi mất.

Và Tiểu Bá Vương đưa tay vén cao vòm trúc, một người thiếu nữ trong chiếc kiệu...

Nàng mặc áo gấm thêu hoa cực kỳ trang lệ, búi tóc trái đào được búi gọn lên cao và Trầm Lăng hơi giật mình: Người thiếu nữ trong kiệu chính là Chu Thất Thất !

Trầm Lăng thật không thể tưởng tượng được...

Chu Thất Thất đã được Vương phu nhân xem là "con tin" để khống chế Trầm Lăng, thế sao bây giờ bà ta lại cho nàng đến nơi này?

Dưới đôi mắt của Trầm Lăng, đây không phải là vấn đề giả mạo.

Cho rằng thuật dị dung có cao siêu đến đâu, con người Chu Thất Thất khó có người giả được. Những nét ranh mãnh vừa khả ái vừa...bực mình ở con người đặc biệt của nàng nhất là đối với Trầm Lăng, thì những nết độc đáo đó, không có thể dị dung được cả !...

Ổng sốt hồi lâu, Trầm Lăng gượng cười:

-Lâu quá...Thất Thất vẫn mạnh đấy chứ?

Hỏi bằng một giọng điềm đạm bình thường, nhưng Trầm Lăng thừa biết Chu Thất Thất sẽ đáp lại một cách nôn nã nồng nhiệt bằng lời lẽ và cả bằng cử chỉ...vì đó là đặc tính bất di bất dịch của nàng...nhất là đối với Trầm Lăng...

Nhưng không Trầm Lăng đã hệt tay chơi với...

Nàng cũng điềm đạm trả lời:

-Vẫn mạnh, đa tạ công tử !

Vẻ mặt nàng lạnh băng băng...

Trầm Lăng hơi nhích chân, cảm nghe như ngọn roi quất vào da thịt !

Không, không phải nàng giả đồ.

Không ai mà giả đồ mà qua được mắt Trầm Lăng...

Và chính bây giờ, có lẽ trong đời đây là lần thứ nhất, Trầm Lăng mới biết thế nào là một người bị đối xử lãnh đạm - Nhất là sự lãnh đạm ấy xuất phát từ ở một người mà mình định ninh rằng không bao giờ có thể đối với mình !

Tiểu Bá Vương quát quát roi ngựa mỉm cười...

Vương Lâm Hoa nhếch môi cười đắc ý !

Trí thông minh như bị mất thời hỗn loạn, Trầm Lăng hỏi Vương Lâm Hoa một câu mà tưởng như không thể thốt ra từ cửa miệng của con người nổi tiếng điềm tĩnh nhất đời:

Nàng...cô ấy làm sao thế?

Vương Lâm Hoa cười:

-Gia mẫu tôi chợt nhận ra rằng cảm chân một người để khống chế một là đều không phải, nhất là đối với Trầm công tử thì phải để được tự do Trầm công tử tự nguyện tự giác hành động...Thông cảm như thế, đáng lý Trầm công tử phải cảm kích gia mẫu tôi mới phải chứ !

Trầm Lăng lúng túng:

-Nhưng...nhưng cô ấy đã đến đây...

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

-Huống chi gia mẫu tôi thấy rất cần để Chu cô nương đến gặp Trầm công tử để làm một cuộc...bắt đầu diện kiến !

Trầm Lăng cau mặt:

-Bắt đầu diện kiến?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

-Đây là một việc mới mẻ, vì gia mẫu tôi đã cho tôi và Chu cô nương được phép đính hôn !

Trầm Lăng nghe như choáng váng, đôi mắt hốt hải nhìn Chu Thất Thất:

-Cô...cô...

Chu Thất Thất điềm đạm mỉm cười:

-Chẳng lẽ công tử không cho là một tin vui sao?

Trầm Lăng mím môi đứng lặng...

Vương Lâm Hoa đắc ý đợi chờ...

Nhưng, ngọn đòn độc hiểm này vẫn không đánh ngã được Trầm Lăng...

Hắn kịp thời lấy lại phong độ hần mỉnh miệng cười, nụ cười cố hữu và chậm chạp vòng tay:

-Cung hỷ, tại hạ xin chân thành cung hỷ !

Chu Thất Thất điềm đạ như không:

-Đa tạ Trầm công tử.

Bàn tay của nàng khẽ đưa lên, rèm trúc khua lên và buông xuống...

Dòm vào chiếc kiệu chỉ còn thấy bóng dáng điềm nhiên của nàng theo những tạt gió qua rèm.

Trầm Lăng vẫn là Trầm Lăng độ nào.

Tiểu Bá Vương tắt nụ cười, tia mắt nhìn Trầm Lăng có một chiều bội phục...

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

-Tôi biết Trầm công tử nhất định còn một vấn đề cần hỏi:

Trầm Lăng gật đầu:

-Vâng, tại hạ muốn hỏi Hùng Miêu Nhiã

Vương Lâm Hoa nói:

-Bây giờ hắn đang làm một việc mà chắc Trầm công tử không thể nào tưởng tượng...

Trầm Lăng chụp mạnh cánh tay Vương Lâm Hoa:

-Hắn đâu?

Vương Lâm Hoa đau nhó nhưng vẫn cố làm mặt lạnh:

-Hắn đang...

Ngay lúc đó chợt nghe nhiều tiếng kêu lên:

-Trầm công tử...Trầm công tử...mau, Vương gia sai người đi thỉnh !

Vương Lâm Hoa chớp mắt:

-Đây không thể nói chuyện được nữa, Trầm huynh đi đi tôi sẽ có liên lạc sau.

Trầm Lăng nhìn mau vào mắt hắn và buông tay đi thẳng...

Rượu sóng sánh trong chén pha lê trông y như nước ngọc...

Khoái Lạc Vương ực cạn một hơi và cười lớn:

-Bệnh rượu, bệnh rượu...Anh hùng từ ngàn xưa có lẽ ít ai không bị nó dày vò !

Trầm Lăng mỉm cười:

-Anh hùng nếu không bị bệnh rượu, y như người đẹp thiếu vẻ u sầu. Nhất định cuộc đời sẽ mất đi nhiều phong vị, chỉ tiếc vì vấn đề bệnh rượu của anh hùng, không được chép kỹ trong lịch sử !

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

-Cái bọn sử quan từ xưa quả là trong người thiếu thốn chất men...Chỉ cần ghi chép thật kỹ về bệnh rượu của anh hùng thì có lẽ sẽ ăn đứt cả những bộ sách gọi là "kỳ thư" trong thiên hạ !

Trầm Lăng gật gù:

-Tào Tháo và Lưu Bị sau khi ngâm rượu luận anh hùng rồi ai là người say trước? Ban Định viễn đầu quân giới tửu, phải chăng trước đó đã uống luôn ba đấu? Tất cả những chuyện sử không ghi ấy chính tại hạ là giai thoại ngàn đời !

Khoái Lạc Vương vụ nín cười nhìn Trầm Lăng:

-Nhưng ngay bây giờ đây chuyện hứng thú là gì?

Trầm Lăng trầm ngâm hỏi lại:

-Tiểu Linh Long kinh công tuyệt kỹ, nhưng đã dò ra được sao huyết U Linh Quân Quỷ hay chưa?

Khoái Lạc Vương khẽ cau mày:

-Chuyện đó rất là vô thú, khỏi bàn !

Trầm Lăng thấp giọng:

-Hắn vẫn chưa về à?

Khoái Lạc Vương thở ra:

-Đúng hắn chưa về !

Và ông ta vụt đập mạnh tay:

-Đến bây giờ hắn chưa về thì có lẽ không bao giờ về nữa !...